

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж бр. 999/23
10.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Тајјане Лемајић и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славен Билчар, адвокат из Београда, ул. Светозара Марковића бр. 24, против тужене "Eurobank Direktna" а.д. Београд са седиштем у Београду, ул. Вука Караџића бр. 10, као правног претходника "Piraeus bank" а.д. Београд чији је пуномоћник Јована Дотлић, адвокат из Београда, ул. Хиландарска бр. 24/2, ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о жалбама тужиоца и тужене, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П бр. 1037/22 од 08.11.2022. године, у седници већа одржаној 10.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П бр. 1037/22 од 08.11.2022. године у ставу првом, петом, шестом и осмом изреке, а жалба тужиоца се **ОДБИЈА** као **НЕОСНОВАНА**.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П бр. 1037/22 од 08.11.2022. године у ставу другом, трећем, четвртном и седмом изреке, а жалба тужене се у том делу **ОДБИЈА**, као **НЕОСНОВАНА**.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као **НЕОСНОВАН**.

Образложење

Ставом првим изреке пресуде Вишег суда у Београду П бр. 1037/22 од 08.11.2022. године, одбијен је основни тужбени захтев тужиоца АА којим је тражено да се утврди да је Уговор о стамбеном кредиту бр. ... од 19.05.2008. године апсолутно ништав. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА

којим је тражено да се утврди да су ништаве одредбе Уговора о стамбеном кредиту бр. ... од 19.05.2008. године и то одредбе чл. 1 став 2 алинеја 3 у делу који гласи: “променљиве” као и (“НКС представља основну каматну стопу банке увећану за маргину банке”), као и одредба чл. 1 став 2 у алинеји 7 која гласи “Трошкови обраде кредита: 0,75% од укупног износа кредита у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан уплате”, као и члан 1 став 2 алинеја 8 “Премија осигурања Националне корпорације 2,2% од износа укупног кредита у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан уплате”, одредбе чл. 3 став 1 која гласи “Корисник кредита камату плаћа банци кроз месечне ануитете у динарској противвредности по продајном курсу банке важећем на дан отплате”, одредбе чл. 4 став 2 под насловом “Отплата кредита” која гласи “Месечни ануитети се плаћају у динарима, а висина утврђује према продајном курсу банке за ЦХФ на дан уплате”, одредба чл. 5 под насловом “Доцња” у ставу 2 која гласи “ У случају доцње, односно неизмирења било које обавезе према банци у року, банка ће обрачунавати затезну камату по стопи која је утврђена важећом пословном политиком банке и то почев од датума доспећа, па до потпуног измирења доспелих, а неизмирених обавеза”, одредба чл. 7 под насловом “Трошкови кредита” у ставу 1 која гласи: “ Корисник кредита овлашћује банку да на дан пуштања кредита, на терет укупног износа пуштеног кредита, наплати трошкове кредита у висини утврђеној у члану 1 овог Уговора”. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен евентуални тужбени захтев тужиоца АА у делу којим је тражено да се обавезе тужена "Eurobank Direktna" а.д. Београд да тужиоцу на име стеченог без основа у виду трошкова обраде кредита исплати износ од 24.027,31 динара, са законском затезном каматом почев од 19.05.2008. године све до исплате. Ставом четвртим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца у делу у којем је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име стеченог без основа у виду осигурања кредита код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита исплати новчани износ од 70.479,90 динара, са законском затезном каматом почев од 19.05.2008. године па све до исплате. Ставом петим изреке одбијен је евентуални тужбени захтев преко досуђеног износа из става трећег изреке од 24.027,31 динара до траженог износа од 48.747,84 динара, а за износ од још 24.720,53 динара, преко досуђеног износа из става четвртог изреке од 70.479,90 динара, до траженог износа од 71.496,83 динара, а за износ од још 1.016,93 динара. Ставом шестим изреке одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца АА у делу у којем је тражено да се утврди да су ништаве одредбе Уговора о стамбеном кредиту бр. ... од 19.05.2008. године, и то: одредбе чл. 3 став 2 која гласи: “Камата се обрачунава на месечном нивоу, конфорном, а на основу месеца од 30 дана и године од 360 дана”, одредбе чл. 4 став 1 под насловом “Отплата кредита” која гласи “Месечни ануитети (рата+камата) једнаки су и дефинисани Ануитетни план који представља саставни део овог уговора”. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 86.320,00 динара. Ставом осмим изреке одбијен је предлог тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући исту у ставовима другом, трећем, четвртим и седмом изреке због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Тужилац је против одбијајућег дела наведене пресуде такође изјавио жалбу, због битних повреда одредаба парничног поступка,

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да су жалбе парничних странака неосноване.

Приликом доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима парничних странака приликом доношења побијане одлуке није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку јер је изрека побијане пресуде разумљива, не противречи сама себи нити разлозима пресуде, а разлози о свим битним чињеницама су јасни и непротивречни.

По основу утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку, тужилац као корисник кредита и правни претходник тужене “Piraeus bank” а.д. Београд су дана 19.05.2008. године закључили Уговор о стамбеном кредиту бр. ..., којим је тужиоцу као кориснику одобрен наменски стамбени кредит за куповину непокретности у износу од 63.571,97 CHF у динарској противвредности по куповном курсу банке на дан пуштања кредита у течај, са роком отплате од 360 месеци, уговореном променљивом номиналном каматном стопом у висини од 3,9% на годишњем нивоу на дан закључења уговора. Тачком 7 је уговорено да су трошкови обраде кредита 0,75% од укупног износа кредита у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан уплате, тачком 8 да је премија осигурања Националне корпорације 2,2% од укупног износа кредита у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан уплате. Чланом 3 став 1 уговорено је да корисник кредита камату плаћа банци кроз месечне ануитете у динарској противвредности по продајном курсу банке важећем на дан отплате, ставом 2 да се камата обрачунава на месечном нивоу, конформном методом, а на основу месеца од 30 дана и године од 360 дана. Чланом 4 под насловом “Отплата кредита” ставом 1 је уговорено да су месечни ануитети (рата+камата) једнаки и дефинисани Ануитетни план који представља саставни део овог уговора, ставом 2 да се месечни ануитети плаћају у динарима, а висина ануитета се утврђује према продајном курсу банке за ЦХФ на дан уплате. Чланом 5 под насловом “Доцња” ставом 2 уговорено је да ће банка у случају доцње, односно неизмирења било које обавезе према банци о року, обрачунавати затезну камату по стопи која је утврђена важећом пословном политиком банке и то почев од датума доспећа, па до потпуног измирења доспелих, а неизмирених обавеза. Чланом 7 под насловом “Трошкови кредита” у ставу 1 је уговорено да корисник кредита овлашћује банку да на дан пуштања кредита, на терет укупног износа пуштеног кредита, наплати трошкове кредита у висини утврђеној у члану 1 овог Уговора. Тужилац је на име трошкова обраде кредита платио износ од 24.027,31 динара дана 23.05.2008. године, а на име осигурања код НКОСК износ од 70.479,90 динара дана 23.05.2008. године. Дописима банке од 29.05.2008. године, 20.10.2008. године, 20.11.2008. године и 18.05.2009. године, тужилац је обавештаван о промени каматне стопе из уговора о кредиту тужиоца, те да је висина каматне променљиве номиналне стопе повећана на 4,9%, затим на 6,9%, потом на 6,4% те на 6,15%, услед чега је и дошло до измене износа месечних ануитета. Између парничних странака је дана

22.07.2019. године закључен уговор о конверзији, на основу кога је дуг тужиоца индексиран у еврима. Странке су се сагласиле и уговориле да дуг по кредиту износи 45.704,76 ЦХФ, након конверзије 41.414,25 евра, који износ се у складу са законом умањује за 38%, тако да је тужилац дужан да плати банци износ од 25.676,84 евра, уз уговорену обавезу тужиоца да наведени износ врати на начин и под условима ближе назначеним у уговору о конверзији. Тужилац је пре закључења уговора о конверзији ставио примедбе на садржину понуде за конверзију, између осталог и на члан 4 став 4 којим је предвиђено да закључењем овог уговора уговорне стране сагласно констатују да у вези са стамбеним кредитом који је предмет конверзије немају међусобних потраживања изузев оних предвиђених уговором о конверзији, са којом није сагласан, да са његове стране није прихваћена те да и поред потписа задржава право да их оспорава.

Из исказа тужиоца АА произилази да је живео као подстанар те да је у то време био отац једног детета, док је друго било на путу. Одлучио је да купи стан, с обзиром да је плаћао кирију, али су му у банкама рекли да је кредитно способан само до износа од 32.000 евра, а њему је био потребан износ од 40.000 евра да би уопште могао да размишља о куповини. "Piraeus banka" му је понудила да склопи уговор у швајцарским францима и том приликом су му рекли да то покрива тих 40.000 евра који су му били потребни. Објашњено му је да је то насигурнија варијанта и да је сигурна за све. На његово питање шта ће се догодити ако вредност швајцарца скочи, речено му је да се то сигурно неће десити. Разумео је да је уговор осигуран код НКОСК. Уговор је склопљен на каматну стопу од 3,9% али је он од почетка плаћао 4,9%, што му је објаснио и службеник банке ... Мислио је да ће рата да буде максимално до 150 евра. На почетку је била 15.000,00 динара, па 18.000,00 динара, а последњих 6-7 година достигла је износ од 33.000,00-34.000,00 динара и поред њихових корекција. Након тога је закључио уговор о конверзији, па му је рата враћена на ону која је била у почетку. У вези са чланом 4 Уговора о конверзији, којим је предвиђено да закључењем уговора уговорне стране констатују да у вези са стамбеним кредитом који је предмет конверзије немају међусобних потраживања осим оних предвиђених Уговором о конверзији, предао је суду изјашњење на понуду за конверзију кредита од 13.06.2019. године, са пријемним печатом банке 13.06.2021. године, у коме се изјаснио да члан 4 не прихвата, те да је то прихватио да потпише како би се финансијски растеретио и како би могао лакше да отплаћује кредит. Не сећа се да му је пре потписивања уговора дата понуда за закључење уговора. Видео је да у самом уговору пише које су његове обавезе у вези са плаћањем трошкова кредита и премије, што је и платио. Било му је јасно да ако кредит отплаћује у динарској противвредности, рата може и да расте, због чега се и распитао код радника банке, те је добио одговор да се ради о сигурној валути и да нема разлога да брине. Тачно је да су му биле дате неке четири понуде, за које је истакао да су "безобразне", а понуђено му је и да се уговор пребаци на евре, али то уопште нису били повољни услови.

Полазећи од напред правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, одлучујући најпре о основаности тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се утврди ништавост целокупног уговора о кредиту, нашао да је исти неоснован, с обзиром да ништавост појединих одредби уговора, у конкретном случају, не чине уговор у целини ништавим, сходно одредбама чл. 103 и чл. 105 Закона о облигационим

односима. Првостепени суд је, надаље, одлучујући о евентуалном тужбеном захтеву тужиоца нашао да је исти делимично основан. Према разлозима првостепеног суда, одредбом чл. 1 став 2 алинеја 3 уговора о кредиту, уговорено је да је висина променљиве номиналне каматне стопе 3,9% на годишњем нивоу на дан закључења уговора, као и да НКС представља основну каматну стопу банке увећану за маргину банке. Уговорена камата се, према томе, састоји из два елемента, и то основне каматне стопе и маргине банке, из чега следи да је банка за себе уговорила право да једнострано мења онај део камате који представља маргину банке, без унапред дефинисаних околности под којима се то може учинити, па је таква одредба уговора, ништава сходно одредбама чл. 12, 15, 46, 47 и 50 Закона о облигационим односима. Према даљим разлозима првостепеног суда, предметним уговором о стамбеном кредиту тужилац је од банке правног претходника тужене добио динарску противвредност предметног кредита, чија је висина изражена у валути ЦХФ, и то по куповном курсу банке важећем на дан пуштања кредита у течај, а који кредит се тужилац обавезала да врати такође у динарској противвредности ЦХФ, али по продајном курсу банке на дан отплате (члан 3 став 1 предметног Уговора). Одредбом чл. 4 став 2 уговорено је да се месечни ануитети плаћају у динарима, а висина утврђује према продајном курсу банке за ЦХФ на дан доспећа сваког ануитета. Овакав начин уговарања је довео тужиоца у неповољан положај, јер се уговарањем различитих курсева који се користе приликом обрачуна обавезе тужене банке код исплате кредита и приликом обрачуна обавезе тужиоца код враћања кредита, повређује циљ ове одредбе закона, а то је очување реалне вредности динарских средстава, што одредбе чл. 3 став 1 и чл. 4 став 2 чини ништавим, јер су исте супротне принудним прописима, и то начелу једнаке вредности узајамних давања регулисаном одредбом чл. 15 Закона о облигационим односима, начелу савесности и поштења прописаном одредбом чл. 12 ЗОО и начелу забране злоупотребе права прописаном одредбом чл. 13 ЗОО, а све сходно чл. 103 и чл. 395 Закона о облигационим односима. Такође, је првостепени суд закључио да је одредба чл. 5 под насловом “Доцња” у ставу 2 која гласи: “У случају доцње односно неизмирења било које обавезе према банци у року, банка ће обрачунавати затезну камату по стопи која је утврђена важећом пословном политиком банке и то почев од датума доспећа, па до потпуног измирења доспелих а неизмирених обавеза, ништава одредба сходно чл. 103 Закона о облигационим односима, с обзиром да је висина законске затезне камате прописана законом па иста не може да буде предмет уговарања према одредби чл. 277 став 1 Закона о облигационим односима. Првостепени суд је нашао и да су ништаве одредбе чл. 1 став 2 алинеја 7 која гласи “Трошкови обраде кредита – 0,75% од укупног износа кредита у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан уплате” као и одредба чл. 7 код уговора о кредиту, под насловом “Трошкови кредита”, у ставу 1 која гласи: “Корисник кредита овлашћује банку да на дан пуштања кредита, на терет укупног износа пуштеног кредита, наплати трошкове кредита у висини утврђеној у чл. 1 овог уговора”. Наиме, тужилац није благовремено, у фази која је претходила уговору, био обавештен о својој обавези по основу трошкова обраде кредита. Основни подаци о кредиту датирају од 23.05.2008. године, односно после закључења уговора, из чега произилази да обавештење није дато тужиоцу пре закључења уговора односно у предуговорној фази. Основни подаци о кредиту садрже податке о номиналној каматној стопи, укупан износ других трошкова које клијент треба да плати у току коришћења кредита, као и податке који се не укључују у обрачун ефективне каматне стопе и то трошкове кредитног бироа и остале трошкове, а не садржи податке о трошковима

обrade кредита, што није случај са уговорном одредбом из уговора о кредиту у коју је унет процентуални износ у односу на износ пласираних средстава кредита. Из истих разлога, према становишту првостепеног суда, ништава је и одредба чл. 1 став 2 алинеја 8 уговора, која се односи на премију за НКОСК, с обзиром да понуда банке није садржала јасне и недвосмислене податке о плаћању премије осигурања. Осим тога, ова одредба је у конкретном случају и противна начелу савесности и поштења из чл. 12 ЗОО, јер не садржи обавештење тужиоцу о условима активирања обезбеђења у виду осигурања сопственог потраживања према тужиоцу као кориснику кредита, нити о садржини уговора о осигурању кредита. Са друге стране, првостепени суд је, одлучујући о делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се утврди да је ништава одредба чл. 3 став 2 уговора, који се односи на обрачун камате конформном методом, нашао да је исти неоснован, с обзиром да је уговарање конформне методе утврђено као неуставно само код обрачуна законске затезне камате, а у конкретном случају, спорна одредба уговора се односи на обрачун уговорне камате. Одбијен је и тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је ништава одредба чл. 4 уговора под насловом “Отплата кредита” којом је уговорено да су “Месечни ануитети (рата+камата) једнаки и дефинисани Ануитетним планом, који представља саставни део овог уговора”. Како су одредбе уговора о кредиту, које се односе на плаћање трошкова обраде кредита и на плаћање премије осигурања, утврђене ништавим, то је првостепени суд обавезао тужену да тужиоцу врати оно што је по основу ништавих одредби примила, и то на име трошкова обраде кредита износ од 24.027,31 динара и на име плаћања премија осигурања код НКОСК износ од 70.479,90 динара, сходно одредбама чл. 103 Закона о облигационим односима у вези са чл. 104 Закона о облигационим односима. На досуђене износе, првостепени суд је тужиоцу досудио и законску затезну камату од дана стицања, с обзиром да је тужена несавестан стицалац, а у складу са одредбом чл. 214 Закона о облигационим односима.

Апелациони суд је става да је све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд утврдио потпуно и поуздано, на основу доказа које је ценио правилном применом одредбе члана 8 ЗПП. Полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно је применио материјално право и разлоге које је дао за своју одлуку када је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца у потпуности прихвата и овај суд као другостепени. Жалбама парничних странака чињенично стање није доведено у сумњу, нити су у жалбама истицане нове чињенице нити предлагани нови докази у смислу члана 372 Закона о парничном поступку.

Апелациони суд је ценио жалбене наводе тужене да је тужилац у предуговорној фази, кроз пратеће акте био упознат са висином и основом свих трошкова и накнада који прате уговор о кредиту, али је нашао да су исти неосновани. Ово зато што, и по налажењу овог суда, тужена није поступила у складу са Одлуком о јединственом начину обрачуна ефективне каматне стопе на депозите и кредите, која је важила у време закључења уговора о кредиту, односно није доказала да је тужиоцу у предуговорној фази уручена понуда на прописаном обрасцу, у коме су јасно и недвосмислено наведени сви трошкови и накнаде који падају на терет тужиоца, као и њихова висина. При томе, околност да су трошкови обраде кредита и обавеза плаћања премије осигурања, били наведени у уговору, не утиче на другачије одлучивање, јер је банка била у обавези да тужиоца о истима обавести у предуговорној фази, што није

учинила, а што предмет тужиочеве обавезе чини неодређеним у смислу чл. 46 и чл. 47 Закона о облигационим односима. Неосновани су и наводи да су тужиоцу пре закључења уговора уручени пратећи акти – преглед битних елемената и основни подаци о кредиту, имајући у виду да је уговор о кредиту закључен дана 19.05.2008. године, а да је на наведеним актима означен датум 23.05.2008. године.

Супротно жалбеним наводима тужене, уговарање променљиве каматне стопе нејасним и непотпуним формулацијама као што је у конкретном случају “банка задржава право измене уговорне каматне стопе у зависности од промене основне каматне стопе банке и пословне политике банке”, односно да ће у случају доцње обрачунавати затезну камату по стопи која је утврђена важећом пословном политиком банке није изричито и јасно уговорена и одређена у погледу висине ни начина њеног обрачунавања, не садржи јасне параметре за одређивање и обрачун њене висине, па је, како је то правилно закључио првостепени суд, противна начелима савесности и поштења и равноправности уговорних страна, што није допуштено јер је противно и цитираним принудним нормама облигационог права (члан 46, 47 и 50 ЗОО). Предвиђени параметри одредивости уговорених елемената морају бити такви да на њихову вредност не може да утиче воља било које уговорне стране, сагласно начелима уговорног права. Конкретно, оспорена уговорна одредба о променљивој уговорној каматној стопи која зависи од аката пословне политике банке и не садржи јасне параметре за одређивање и обрачун њене висине представља ништаву одредбу уговора, чије правно дејство мора и може да се отклони из уговора странака па је као таква ништава, како је то правилно закључио првостепени суд.

Неосновано се жалбом тужене указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је утврдио ништавост одредбе уговора о стамбеном кредиту, којим је банка уговорила за себе повољнији курс исплате обавезе тужиоца у односу на курс по коме је тужиоцу пустила кредит у течај, чиме је нарушила начело равноправности страна у облигационим односима и начело једнакости узајамних давања. Наиме, одредбом члана 395 Закона о облигационим односима прописано је да ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниј валути или злату, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења. Наведена одредба не опредељује који ће се курс обрачунске валуте применити у односу на њену куповну, продајну или средњу тржишну вредност из чега произилази да уговорне стране могу утврдити било који тржишно одређени курс прерачуна обрачунске валуте али је битно да се по истом валориметру и истом курсу утврђује вредност пласираних кредитних средстава и вредност-висина доспелих ануитета, рата за враћање. То значи да странке својом сагласном вољом а сходно одредби члана 395 ЗОО, могу уговорити да курс обрачуна буде како продајни, куповни, тако и средњи курс вредности обрачунске валуте. У конкретном случају постоји двострука заштита у уговору о кредиту кроз истовремено уговарање валутне клаузуле и исплате кредитног износа по куповном курсу а отплате по продајном-средњем курсу, а што је у директној супротности са начелом равноправности странака и еквивалентности узајамних престација, па је и ова одредба како је то правилно закључио првостепени суд апсолутно ништава.

Како је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђена ништавост одредби уговора о

кредиту на основу којих је тужена банка наплатила тужиоцу премију осигурања кредита НКОСК у износу од 70.479,90 динара и на име трошкова обраде кредита износ од 24.027,31 динара, то је банка на захтев тужиоца као корисника кредита дужна да врати управо више наплаћени новчани износ и то у готовом новцу са припадајућом каматом како је то правилно закључио првостепени суд насупрот жалбеним наводима тужиоца и тужене.

Такође је правилно првостепени суд донео одлуку када је тужену банку обавезао на исплату законске затезне камате почев од дана стицања, односно дана када је тужилац исплатио наведене новчане износе, а сходно члану 214 Закона о облигационим односима јер се у ситуацији када се враћа оно што је стечено без основа морају вратити плодови и исплатити затезна камата у ситуацији као што је конкретна када је стицалац несавестан од дана стицања.

Без утицаја су жалбени тужене наводи којима се указује на постојање другачијих судских одлука. Несумњиво право грађана је на једнаку заштиту права и на правну сигурност, али то не значи истовремено и обавезност примене правних ставова из раније донетих судских одлука, у случајевима који могу бити чињенично и правно слични, али не морају бити идентични пошто би се тиме ограничило право грађана на правично суђење, зајемчено уставом, по коме свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд правично и у разумном року расправи све аспекте конкретног случаја и донесе правилну одлуку о његовом праву.

Неосновано тужилац жалбом побија одлуку садржану у ставу првом изреке првостепене пресуде којом је првостепени суд одбио да утврди ништавост целост уговора нашавши да уговор закључен између странака може опстати и без ништавих одредаба, сагласно члану 105 став 1. ЗОО, јер одредбе чија је ништавост утврђена нису биле ни услов ни одлучујућа побуда због којих је уговор закључен. Иако одредбе чију је ништавост суд утврдио, представљају елементе битних уговорних обавеза, првостепени суд је правилно закључио да без тих одредаба уговор може опстати, будући да тужилац према туженој банци, у складу са уговорним одредбама и законом, има и друге уговорне обавезе – да плаћа уговорену камату и врати добијени износ новца у време и на начин како је утврђено уговором без ништавих уговорних одредаба.

Потврђена је одлука о трошковима парничног поступка будући да је донета правилном применом одредбе члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП, па су тужиоцу који је био заступан од стране пуномоћника из реда адвоката, признати нужни и неопходни трошкови за вођење ове парнице све, с обзиром на вредност и врсту предмета спора, а сходно важећој АТ и ТТ.

Овај суд је ценио жалбене наводе тужиоца да је неправилна одлука првостепеног суда којом је одбијен његов захтев за ослобађање од обавезе плаћања судске таксе, али је нашао да су ови наводи неосновани и да као такви нису од утицаја на другачије одлучивање. Наиме, првостепени суд је правилно закључио, на основу приложених доказа, да материјално стање тужиоца није такво да би оправдало доношење одлуке да се тужилац ослободи обавезе плаћања судске таксе.

Имајући у виду изложено, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом и другом изреке ове пресуде.

Приликом доношења другостепене одлуке, овај суд је ценио и остале жалбене наводе парничних странака којима се оспорава побијана одлука али како се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, то их није посебно образлагао.

Одлука као у ставу трећем изреке донета је применом одредбе чл. 165 ЗПП с обзиром да тужена није успела у поступку по жалби.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић